

Arrest

nr. 323 214 van 12 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48 B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. LERNOUT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 24 oktober 2023 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 september 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en op 26 januari 1996 te Minya (Egypte) geboren te zijn en tot aan uw vertrek uit Egypte in Samalut te hebben gewoond. U geeft aan koptisch christen te zijn.

U was negen of tien jaar oud toen u F. M. S., een moslimmeisje dat naar dezelfde school ging, leerde kennen. F. haar familie was welgesteld. Ze was uw eerste liefde. Jullie wandelden samen naar school. Jullie

zaten in aparte klassen maar zagen elkaar in de pauze. Jullie praatten, aten samen en kochten samen chips. Jullie hadden geen romantische doch een uitsluitend vriendschappelijke relatie. Uw vader waarschuwde u, waarna u wat afstand begon te nemen van het meisje.

De broers van het meisje hebben u op straat één keer verbaal beledigd, één keer geslagen en een derde keer wachtten ze u op aan school waarop de directeur u naar huis bracht.

Uw vader ontmoette M. S. S., de vader van F., op een dag op straat en ging zich bij de man excuseren. De man weigerde de excuses en eiste dat u – en het liefst ook de rest van de familie – zou vertrekken.

U herinnert zich niet wanneer u Egypte precies verliet. U geeft aan twaalf of dertien jaar oud te zijn geweest toen u er samen met uw vader illegaal vertrok. U had op dat moment net uw zesde leerjaar afgewerkt. Jullie trokken naar Kreta waar uw vader als schoonmaker werkte en u een tijdje naar school ging. U hebt in Griekenland ook in een café gewerkt. U woonde uiteindelijk zo'n jaar en zeven maanden in Griekenland.

Na uw vertrek vertelde uw moeder u dat de familie van F. een rechtszaak tegen u had aangespannen voor aanranding en poging tot verkrachting van een minderjarig meisje. De politie is naar uw huis gegaan om uw moeder te vragen waar u en uw vader zich bevonden. Ze zeiden dat u voor het parket moest verschijnen. Een maand na uw vertrek ontdekten jullie – door een ambtenaar om te kopen – wat u ten laste werd gelegd. De politie hield jullie huis enige tijd in de gaten.

Uw vader keerde terug naar Egypte en werd er even – op termijn doofde het uit – verbaal lastig gevallen door vrienden van de familie van F.

De familie van F. beïnvloedde potentiële klanten van uw broer zijn bouwfirmas om niet met hem in zee te gaan. Uw broer verliet daarom ook het land.

U hebt geen legerdienst vervuld in Egypte en wordt er beschouwd als dienstweigeraar. Uw moeder ontving, via het dorpshoofd, uw oproepingsbrief van het leger maar ze verloor die. U riskeert bij terugkeer drie jaar opgesloten te worden.

In 2009 leerde u H. S. (CGVS XX/XXXXXX, OV X.XXX.XXX) kennen in een café in Griekenland. U verklaart in 2010 wettelijk met haar getrouwd te zijn te Prilep (Noord-Macedonië) en bevestigt dat u toen veertien jaar oud was. Jullie hebben samen drie kinderen.

In 2014 werden uw oom F. N. en zijn vrouw vergiftigd in Egypte. De vergiftiging werd hun fataal. Hun kinderen verlieten Egypte.

Met S. verhuisde u uiteindelijk naar haar thuisland Noord-Macedonië. U woonde er in Prilep en in Butera. In 2021 verlieten jullie samen met jullie kinderen het land.

In Nederland en in Duitsland diende u ook een verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken werd in beide landen geweigerd.

Op 25 oktober 2023 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Foto's van medische documenten van uw echtgenote; een USB-drive met daarop twee videobestanden; foto's van documenten met betrekking tot de dood van uw oom en zijn tante; en foto's van uw veroordeling. Uw partner legde daarnaast de volgende documenten neer: de eerste pagina's van de paspoorten van zichzelf en haar twee oudste kinderen, een document ter staving van jullie religieus huwelijk, en medische documenten betreffende een mesincident waarvan ze het slachtoffer werd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, u kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat het door u ingeroepen relaas niet geloofwaardig wordt bevonden en dat de algemene situatie in Egypte op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw huwelijk en over uw kinderen. U verklaart dat u uw huidige partner – H. S. (CGVS XX/XXXXXXX, OV X.XXX.XXX) – in 2009 leerde kennen in Griekenland. In 2010 zouden jullie in Noord-Macedonië getrouwd zijn (CGVS, p. 4, punt 28-32). Aangezien u aangeeft op 26 januari 1996 te zijn geboren (CGVS, p. 3, punt 17) zou u volgens uw verklaringen dertien of veertien jaar oud geweest zijn toen u – wettelijk en in een EU-lidstaat (CGVS, p. 4 punt 34) – met S. huwde. Dergelijke verklaringen houden absoluut geen steek. Daarmee geconfronteerd blijft u vasthouden aan uw bewering op dertien- of veertienjarige leeftijd getrouwd te zijn. U voegt eraan toe dat zo jong trouwen “bij jullie” heel normaal is (CGVS, p. 5, punt 44-45). Hierbij dient te worden opgemerkt dat ook de verklaringen van S. door het CGVS niet geloofwaardig bevonden werden wat jullie relatie betreft, althans waar zij beweert dat jullie al in Noord-Macedonië een romantische relatie zouden gehad hebben. In het verzoek om internationale bescherming dat zij op 18 november 2022 bij de Duitse autoriteiten indiende vermeldde zij immers niets van een relatie met u (zie Bescheid Aktenzeichen: 9817732-144, Seite 2). Aangezien zij in Duitsland zelfs niet eens uw bestaan vermeldde, ondergraaft dit in ernstige mate dat jullie relatie toen al zou bestaan hebben. Er blijkt ook dat u en uw partner op het CGVS tegenstrijdige verklaringen afleggen over de huwelijksmodaliteiten. Waar u stelt dat jullie enkel voor de wet huwden, stelt zij dat jullie in 2010 voor moskee huwden (CGVS, p. 4, punt 34; CGVS 2331011B, p. 17). Het document ten bewijze van jullie huwelijk dat uw partner neerlegt blijkt in het geheel geen bewijs van een wettelijk huwelijk in 2010 te zijn doch slechts een door een moskee uitgereikt document uit 2023 (CGVS 2331011B, p. 17). Logischerwijs kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring als zouden A. en M. – beiden volgens hun paspoort in Noord-Macedonië geboren – uw biologische kinderen zijn (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaring DVZ, p. 9, vraag 18 & CGVS, p. 4, punt 35). Uit de geboortedata van de kinderen (paspoorten kinderen) kan ook afgeleid worden dat u pakweg veertien en een half jaar oud zou geweest zijn toen u bij S. de dochter genaamd M. zou verwekt hebben. Hoewel het verwekken van kinderen op die leeftijd mogelijk is, komt dit weinig waarschijnlijk over. Volledigheidshalve kan trouwens opgemerkt worden dat u wat uw vermeende kinderen betreft enkel een leeftijd opgeeft en geen volledige geboortedatum (DVZ, verklaring DVZ, p. 9, vraag 18), waaruit beperkte kennis over de gegevens van de kinderen afgeleid kan worden. Dat de kinderen de achternaam van S. gebruiken draagt enkel bij tot de twijfel die hierboven omschreven werd. **Dat u leugenachtige verklaringen aflegt over uw relatie/huwelijk en over wie uw kinderen zijn ondermijnt, daar het gaat over fundamentele elementen van uw levensloop, uw algemene geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.**

Voorts, waar u aanhaalt in Egypte problemen te hebben gekend omwille van uw relatie met een moslimmeisje (CGVS, p. 5, punt 47 & p. 10-11, punt 125-129) dient te worden opgemerkt dat het CGVS hier geen geloof aan hecht.

Vooreerst moet op jullie leeftijd gewezen worden. U geeft enerzijds aan dat u F. leerde kennen toen u in het zesde leerjaar zat. Het meisje zat één leerjaar lager. U verklaart dat u op het moment dat u haar leerde kennen slechts **negen of tien jaar oud was** (CGVS, p. 14, punt 165-169). Anderzijds geeft u aan Egypte na uw zesde leerjaar te hebben verlaten (CGVS, p. 8, punt 88) en toen twaalf of dertien jaar oud geweest te zijn (CGVS, p. 5, punt 41). Ongeacht uw onsamenhangende verklaringen dient het CGVS te concluderen dat u en F. in elk geval zeer jonge kinderen waren toen uw vermeende problemen zich zouden hebben afgespeeld. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in ernstige mate. In verschillende van de onderstaande argumenten wordt specifiek toegelicht waarom.

Daarnaast legt u onsamenhangende verklaringen af over het soort band dat u met F. had. U verklaart aanvankelijk dat u verliefd was op haar (CGVS, p. 5, punt 47), ze was uw eerste liefde en u had een relatie met haar (CGVS, p. 10, punt 125). Met die verklaringen suggereert u een romantische relatie. Twee keer na elkaar gevraagd hoe jullie relatie zich verder ontwikkelde nadat jullie elkaar leerden kennen komt u niet verder dan stellen dat jullie samen van en naar school wandelden. U verklaart deze keer ook dat jullie gewoon vrienden waren (CGVS, p. 14, punt 167-168). U verklaart, daarnaar gevraagd, opnieuw niets meer te hebben gedaan met F. dan van en naar school wandelen (CGVS, p. 15, punt 173). Wat later vertelt u dan weer dat jullie in aparte klassen zaten, elkaar tijdens pauzes zagen, praatten, samen aten en chips en andere

dingen kochten (CGVS, p. 16, punt 190). Expliciet gevraagd of jullie ook op liefdesvlak een relatie hadden antwoordt u negatief en stelt u dat jullie gewoon vrienden waren (CGVS, p. 17, punt 210). Het CGVS kan uit deze (onsamenhangende) verklaringen niet afleiden dat u iets anders dan een vriendschappelijke relatie zou gehad hebben met F. Dat u aanvankelijk verklaart dat ze uw eerste liefde was en dat u een relatie had met haar valt moeilijk te rijmen met uw latere verklaringen.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou de familie van F. een klacht tegen u hebben ingediend. Zo is het opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart enkel "aan te nemen" dat haar familie een klacht tegen u indiende (CGVS, p. 11, punt 128). Later verklaart u "gehoord te hebben" dat er een rechtszaak tegen u is aangespannen, u zou "misschien" bij verstek zijn veroordeeld (CGVS, p. 13, punt 153). Gevraagd hoe u weet dat er een rechtszaak tegen u werd aangespannen verklaart u dat via via te hebben vernomen (CGVS, p. 13, punt 155). Gevraagd heel concreet en specifiek te vertellen hoe u het te weten kwam dat er een rechtszaak tegen u liep antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 13, punt 156) om uiteindelijk te stellen dat het uw moeder was die het u vertelde (CGVS, p. 13, punt 158). Nog later stelt u dat jullie door het omkopen van een ambtenaar te weten zijn gekomen dat er een klacht tegen u was ingediend (CGVS, p. 19, punt 223-224). Bovenstaand geheel aan verklaringen is dermate onsamenhangend dat het vragen doet rijzen. Daarnaast is het opvallend dat u verklaart geen bewijzen te hebben van het gegeven (CGVS, p. 13, punt 159) maar enkele weken later toch foto's van het bewijs aan het CGVS bezorgt (doc. 4). Los van dit alles is voorts opvallend dat iemand een rechtszaak voor poging tot verkrachting van een minderjarige (CGVS, p. 16, punt 193) zou aanspannen tegen een kind van 9 à 13 jaar (zie boven). Hierover verklaart u echter dat kinderen in Egypte als volwassen worden beschouwd (CGVS, p. 16, punt 194). Een blote bewering. Dat een dergelijke klacht tegen u zou worden ingediend is des te opvallender gezien de familie in kwestie haar zin (CGVS, p. 11, punt 126) al zou gekregen hebben: u had het land verlaten. U legt het document in kwestie uiteindelijk dus ook neer bij het CGVS (doc. 4). Het betreft foto's van een handgeschreven en rudimentair samengesteld document dat volgens uw verklaringen per omkoping verkregen werd (CGVS, p. 19, punt 223). De authenticiteit is onmogelijk vast te stellen. Het document is op zich sowieso niet in staat uw ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Documenten kunnen, binnen een asielprocedure, enkel dienen om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Daarvan is hier geen sprake.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u naar een school ging waar zowel christenen als moslims samen les volgden (CGVS, p. 15, punt 178). Dat een familie die zijn kind naar die school stuurt zo ver zou gaan als u met de dood te bedreigen (CGVS, p. 14, punt 171) en het land uit te willen (zie hoger) omdat u met het meisje wandelde, praatte en at (zie hoger) is weinig aannemelijk. Zeer waarschijnlijk zou een familie die het zo problematisch vindt dat hun dochter met een christen zou interageren ook aan hun eigen kind duidelijk maken dat ze dat niet willen. Daarover zegt u dat de ouders van het meisje daar geen tijd voor hadden (CGVS, p. 18, punt 211). Hetgeen geen overtuigende verklaring is en dewelke trouwens ander gedrag gesteld door de familie (hoger en lager beschreven) moeilijk te vatten maakt. Hoewel het dus een gemengde school was hebt u overigens ook geen weet van soortgelijke problemen tussen andere families (CGVS, p. 15, punt 179) hetgeen ook vragen oproept.

Het CGVS dient ook op te merken dat uw problemen zich, afhankelijk van uw tegenstrijdige verklaringen over uw leeftijd op het moment dat u in Egypte problemen kende, vijftien à negentien jaar geleden afspeelden. Gevraagd waarom uw probleem bij terugkeer nog actueel zou zijn stelt u men u het leven zou zuur maken omdat u in Europa gewoond hebt, geld gespaard hebt en een vrouw en kinderen hebt (CGVS, p. 18, punt 212). Die verklaring is naast de kwestie en legt geenszins uit waarom de familie van F. u na al die tijd nog zou vervolgen. Of u na al die jaren, en na het zich fysiek te hebben ontwikkeld van jongen tot volwassen man, überhaupt nog herkend zou kunnen worden is ook maar de vraag. Ook hierover bevraagd antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 18, punt 213). Het CGVS betwijfelt ten eerste of uw vermeende actoren van vervolging u na al die jaren nog steeds zouden herkennen, herinneren en viseren.

Tot slot legt u tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet nog informatie te hebben over F. Op de DVZ verklaart u dat F. ondertussen getrouwd is en kinderen heeft (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter niets over F. te weten (CGVS, p. 17, punt 206-207). Geconfronteerd met uw uitspraken vanop de DVZ legt u twee nieuwe tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaart u dat u op de DVZ bedoelde dat het zou kunnen dat zij getrouwd is en kinderen heeft. Meteen daarna beweert u dat u op de DVZ bedoelde dat u kinderen hebt en getrouwd bent (CGVS, p. 18, punt 208). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van informatie over F. roept vragen op.

Het CGVS dient dan ook te concluderen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen met de familie van F. zodat deze geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts, waar u aanhaalt niet terug te kunnen naar Egypte omdat u christen bent (CGVS, p. 11, punt 129) blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021** toegevoegd aan uw administratief dossier, en de **UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt** van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

U geeft aan koptisch christen te zijn (CGVS, p. 4, punt 22) en haalt uw geloof ook aan als asielmotief (CGVS, p. 11, punt 129). U haalt echter geen geloofwaardige concrete elementen aan waaruit blijkt dat u omwille van uw geloof vervolging dient te vrezen. U komt niet verder dan het verwijzen naar gebeurtenissen waarbij u niet rechtstreeks betrokken bent (CGVS, p. 8, punt 96; p. 11, punt 135; p. 13-14, punt 162-163 en doc. video's op USB-drive). Uw problemen met de familie van F. – u ent ook deze op religieuze gronden – werden ongeloofwaardig bevonden (zie hoger).

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Voorts, waar u aanhaalt dat uw oom en zijn vrouw vergiftigd werden (CGVS, p. 5, punt 49 en p. 11, punt 130), stelt het CGVS vast dat u niet weet wie de dader is en wat zijn motief was (CGVS, p. 11, punt 131). Dat het misschien een manier was van de familie van F. om wraak op u te nemen (CGVS, p. 11-12, punt 134-136) houdt geen steek daar uw problemen met de familie van F. ongeloofwaardig zijn (zie hoger). **Er kan aan de**

beweerde vergiftiging van uw oom en zijn vrouw in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gekoppeld worden.

Tot slot geeft u ook aan problemen te vrezen omwille van het ontlopen van uw legerdienst (CGVS, p. 11, punt 127 en p. 12, punt 137-138). Het CGVS dient op te merken dat het vreemd overkomt dat u niet weten op welke leeftijd mannen in Egypte hun legerdienst moeten uitoefenen (CGVS, p. 12, punt 139). Daarnaast roept het vragen op dat uw moeder uw oproepingsbrief verloren zou zijn (CGVS, p. 10, punt 118 en p. 12, punt 144). Wat daar ook van zij: zoals u zelf aangeeft (CGVS, p. 12, punt 145) is het uitvoeren van legerdienst in Egypte verplicht. **Dat u bij terugkeer zou verplicht worden deze alsnog uit te voeren en eventueel toekomstig nog gesanctioneerd zou worden kan op zich niet als vervolging gekwalificeerd worden.**

Inzake uw bewering dat men u bij terugkeer naar Egypte omwille van de heersende mentaliteit het leven zou zuur maken omdat u in Europa gewoond hebt, geld gespaard hebt en een vrouw en kinderen hebt, brengt u evenmin concrete elementen aan waaruit kan blijken dat u om deze redenen in een situatie zou terecht komen die oploopt tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op nationale bescherming (CGVS, p. 18, punt 212).

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. De medische documenten van uw echtgenote houden geen verband met uw verzoek om internationale bescherming; De USB-drive werd hierboven besproken, net als uw veroordeling; Het document dat het overlijden van uw oom en tante moet staven houdt geen verband met uw vrees bij terugkeer. De identiteitsstukken van uw partner en kinderen hebben verder enkel betrekking op hun identiteit, die niet ter discussie staat. In dat kader moet ook worden vermeldt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan uw partner geweigerd werden omdat geen geloof kon worden gehecht aan har asielrelaas en er geen andere redenen waren om aan te nemen dat zij nood had aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie **COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021**) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2020 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Ten eerste hekelt verzoeker de overwegingen van de bestreden beslissing inzake zijn huwelijk met H. S. en het vaderschap van zijn kinderen. In deze benadrukt verzoeker dat hij en H. S. allebei verklaarden dat zij in 2010 gehuwd zijn en dat hij inderdaad heel jong was toen hij H. S. leerde kennen en een kind verwekte. Ten tweede gaat verzoeker in op de problemen die hij kende in zijn land van herkomst omwille van (zijn relatie met) het moslimmeisje F. Concreet stelt hij dat hij en F. inderdaad heel jong waren toen zij elkaar leerden kennen. Tevens stelt hij dat hij zijn best gedaan heeft om foto's te bekomen en dat hij deze enkele weken na het interview heeft gestuurd. Voorts oppert hij dat hij ook rechtbankdocumenten stuurde, maar dat de verwerende partij hierover enkel stelt dat zij de authenticiteit ervan niet kan vaststellen zonder op de inhoud ervan in te gaan. Tot slot oppert verzoeker dat het wel kan kloppen dat hij niet herkend zou worden in Egypte, doch dat zijn naam in zijn geboortestreek wel een belletje zal doen rinkelen bij de familie van F., waardoor hij gevaar zal lopen. Ten derde onderstreept verzoeker dat hij christen is. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte niet voldoende is om als vluchteling erkend te worden en verzoeker geen geloofwaardige elementen aanhaalde waaruit blijkt dat hij vervolging moet vrezen omwille van zijn geloof, stelt verzoeker dat hij al heel lang niet meer in zijn land van herkomst is geweest en het dus moeilijk is om recente en concrete voorbeelden te geven waaruit blijkt dat hij bij terugkeer als koptische christen vervolgd of gediscrimineerd zal worden. Ten vierde, wat betreft de vergiftiging van zijn oom en tante, betoogt verzoeker dat hij dit heeft meegedeeld, dat hij uiteraard niet kan bewijzen wie dit heeft gedaan en dat hij enkel vermoedens kan uiten dat dit de familie van F. was. Ten slotte is verzoeker het niet eens met de overwegingen van de bestreden beslissing inzake het feit dat hij zijn legerdienst niet uitvoerde. Hij stelt dat uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie blijkt dat hij wel degelijk vervolgd kan worden voor het niet-uitvoeren van zijn militaire dienst. Hij citeert een passage uit het betreffende rapport en stelt dat de commissaris-generaal dit punt niet onderzoekt en er gemakshalve van uitgaat dat hij gewoon zijn dienst moet uitvoeren en eventueel gesanctioneerd zal worden. Hij voegt hieraan toe dat er niet onderzocht wordt of iemand die al lang weg is uit Egypte en geen militaire dienstplicht uitvoerde een risico loopt om in de gevangenis te belanden.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat hij, voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgend bijkomend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada d.d.* 17 augustus 2018 over militaire dienst in Egypte (stuk 4).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 11 februari 2025 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblink van vermeldt:

- UK Home Office, "*Country policy and information nota: Christians, Egypt*", van december 2023;
- United States Department of State, "*Egypt 2023 International Religious Freedom Report*";
- COI Focus, "*Egypte. Veiligheidssituatie*", 7 oktober 2024.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Egypte, vervolgd te worden door de familie van een moslimmeisje, F., waarmee hij een relatie had toen hij jong was. Daarnaast vreest hij vervolging omwille van het feit dat hij christen is en omdat hij zijn legerdienst heeft ontlopen. Verder verklaart hij dat zijn oom en diens vrouw vergiftigd werden en dat men hem bij terugkeer naar Egypte omwille van de heersende mentaliteit het leven zuur zou maken omdat hij in Europa gewoond heeft, geld gespaard heeft en een vrouw en kinderen heeft.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn huwelijk/relatie en over zijn kinderen, zijnde fundamentele elementen van zijn levensloop, hetgeen afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Voorts (ii) kan, omwille van verschillende redenen, geen geloof gehecht worden aan verzoekers vermeende problemen omwille van zijn relatie met F., een moslimmeisje. Zo (a) wijst de commissaris-generaal op de leeftijd van verzoeker en F. als factor die de geloofwaardigheid van dit relaas ondermijnt. Tevens (b) legt verzoeker onsamenhangende verklaringen af over de soort band dat hij met F. had. Verder (c) kan geen geloof gehecht worden aan zijn verklaringen als zou de familie van F. een klacht tegen hem hebben ingediend. Daarbij komt nog (d) dat verzoeker naar een school ging waar zowel christenen als moslims samen les volgden, hetgeen een bevreemdende context is voor zijn vermeende problemen en verklaringen hierover, te meer daar hij geen weet heeft van soortgelijke problemen. Voorts (e) slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij actueel nog problemen zou ondervinden. Tot slot (f) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet nog informatie hebben over F. Daarnaast (iii) blijkt uit algemene informatie dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om aanleiding te geven tot internationale bescherming en dat verzoeker geen geloofwaardige concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij omwille van zijn geloof vervolging dient te vrezen. Verder (iv) kan aan de beweerd vergiftiging van verzoekers oom en diens vrouw in verzoekers hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade gekoppeld worden. Tevens (v) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit het feit dat verzoeker zijn legerdienst ontloopt. Daarnaast (vi) brengt verzoeker inzake zijn bewering dat men hem bij terugkeer naar Egypte omwille van de heersende mentaliteit het leven zuur zou maken omdat hij in Europa gewoond heeft, geld gespaard heeft en een vrouw en kinderen heeft, evenmin concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij om deze redenen in een situatie zou terecht komen die oploopt tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin dan wel dat hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op nationale bescherming. Tot slot (vii) kunnen de door verzoeker (en zijn partner in het kader van haar verzoek om internationale bescherming) neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.6.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn huwelijk en relatie (althans zoals door hem omschreven) en over zijn kinderen, hetgeen – gelet op het feit dat dit fundamentele elementen zijn van zijn levensloop – zijn algemene geloofwaardigheid in zeer ernstige mate ondermijnt. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“U verklaart dat u uw huidige partner – H. S. (CGVS XX/XXXXXX, OV X.XXX.XXX) – in 2009 leerde kennen in Griekenland. In 2010 zouden jullie in Noord-Macedonië getrouwd zijn (CGVS, p. 4, punt 28-32). Aangezien u aangeeft op 26 januari 1996 te zijn geboren (CGVS, p. 3, punt 17) zou u volgens uw verklaringen dertien of veertien jaar oud geweest zijn toen u – wettelijk en in een EU-lidstaat (CGVS, p. 4 punt 34) – met S. huwde. Dergelijke verklaringen houden absoluut geen steek. Daarmee geconfronteerd blijft u vasthouden aan uw bewering op dertien- of veertienjarige leeftijd getrouwd te zijn. U voegt eraan toe dat zo jong trouwen “bij jullie” heel normaal is (CGVS, p. 5, punt 44-45). Hierbij dient te worden opgemerkt dat ook de verklaringen van S. door het CGVS niet geloofwaardig bevonden werden wat jullie relatie betreft, althans waar zij beweert dat jullie al in Noord-Macedonië een romantische relatie zouden gehad hebben. In het verzoek om

internationale bescherming dat zij op 18 november 2022 bij de Duitse autoriteiten indiende vermeldde zij immers niets van een relatie met u (zie Bescheid Aktenzeichen: 9817732-144, Seite 2). Aangezien zij in Duitsland zelfs niet eens uw bestaan vermeldde, ondergraaft dit in ernstige mate dat jullie relatie toen al zou bestaan hebben. Er blijkt ook dat u en uw partner op het CGVS tegenstrijdige verklaringen afleggen over de huwelijksmodaliteiten. Waar u stelt dat jullie enkel voor de wet huwden, stelt zij dat jullie in 2010 voor moskee huwden (CGVS, p. 4, punt 34; CGVS 2331011B, p. 17). Het document ten bewijze van jullie huwelijk dat uw partner neerlegt blijkt in het geheel geen bewijs van een wettelijk huwelijk in 2010 te zijn doch slechts een door een moskee uitgereikt document uit 2023 (CGVS 2331011B, p. 17). Logischerwijs kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring als zouden A. en M. – beiden volgens hun paspoort in Noord-Macedonië geboren – uw biologische kinderen zijn (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaring DVZ, p. 9, vraag 18 & CGVS, p. 4, punt 35). Uit de geboortedata van de kinderen (paspoorten kinderen) kan ook afgeleid worden dat u pakweg veertien en een half jaar oud zou geweest zijn toen u bij S. de dochter genaamd M. zou verwekt hebben. Hoewel het verwekken van kinderen op die leeftijd mogelijk is, komt dit weinig waarschijnlijk over. Volledigheidshalve kan trouwens opgemerkt worden dat u wat uw vermeende kinderen betreft enkel een leeftijd opgeeft en geen volledige geboortedatum (DVZ, verklaring DVZ, p. 9, vraag 18), waaruit beperkte kennis over de gegevens van de kinderen afgeleid kan worden. Dat de kinderen de achternaam van S. gebruiken draagt enkel bij tot de twijfel die hierboven omschreven werd.”

Verzoeker brengt geen concrete, overtuigende elementen aan die zijn eerdere leugenachtige verklaringen vermogen om te buigen, laat staan verklaren. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker dat zowel hijzelf als zijn partner H. S. (gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 325 067) verklaarden dat zij in 2010 trouwden. Dit betekent dat hij op zijn veertiende met haar trouwde in Noord-Macedonië. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing beweerd wordt, behoort Noord-Macedonië niet tot de Europese Unie. Daar er in het administratief dossier geen informatie te vinden is inzake de vereiste leeftijd om te huwen in Noord-Macedonië, kan niet gesteld worden dat het niet aannemelijk is dat verzoeker op zijn veertiende (in Noord-Macedonië) trouwde. Los van deze vaststelling, blijven er evenwel nog voldoende van de hierboven weergegeven overwegingen over om, samen genomen, te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers huwelijk en relatie (althans zoals door verzoeker omschreven) met H. S. Daarnaast benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat hij wel degelijk heel jong was toen hij H. S. leerde kennen en een kind bij haar verwekte. Te dezen oordeelt de Raad dat verzoekers jonge leeftijd op het moment dat de dochter van H. S. werd verwekt, in samenhang gezien met de overige hierboven weergegeven pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband, wel degelijk doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid dat verzoeker de vader is van de kinderen van H. S.

2.3.6.4. Voorts kan, omwille van verschillende redenen, geen geloof gehecht worden aan verzoekers vermeende problemen omwille van zijn relatie met F., een moslimmeisje. De commissaris-generaal oordeelt in deze terecht als volgt in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet op jullie leeftijd gewezen worden. U geeft enerzijds aan dat u F. leerde kennen toen u in het zesde leerjaar zat. Het meisje zat één leerjaar lager. U verklaart dat u op het moment dat u haar leerde kennen slechts negen of tien jaar oud was (CGVS, p. 14, punt 165-169). Anderzijds geeft u aan Egypte na uw zesde leerjaar te hebben verlaten (CGVS, p. 8, punt 88) en toen twaalf of dertien jaar oud geweest te zijn (CGVS, p. 5, punt 41). Ongeacht uw onsamenhangende verklaringen dient het CGVS te concluderen dat u en F. in elk geval zeer jonge kinderen waren toen uw vermeende problemen zich zouden hebben afgespeeld. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in ernstige mate. In verschillende van de onderstaande argumenten wordt specifiek toegelicht waarom.

Daarnaast legt u onsamenhangende verklaringen af over het soort band dat u met F. had. U verklaart aanvankelijk dat u verliefd was op haar (CGVS, p. 5, punt 47), ze was uw eerste liefde en u had een relatie met haar (CGVS, p. 10, punt 125). Met die verklaringen suggereert u een romantische relatie. Twee keer na elkaar gevraagd hoe jullie relatie zich verder ontwikkelde nadat jullie elkaar leerden kennen komt u niet verder dan stellen dat jullie samen van en naar school wandelden. U verklaart deze keer ook dat jullie gewoon vrienden waren (CGVS, p. 14, punt 167-168). U verklaart, daarnaar gevraagd, opnieuw niets meer te hebben gedaan met F. dan van en naar school wandelen (CGVS, p. 15, punt 173). Wat later vertelt u dan weer dat jullie in aparte klassen zaten, elkaar tijdens pauzes zagen, praatten, samen aten en chips en andere dingen kochten (CGVS, p. 16, punt 190). Expliciet gevraagd of jullie ook op liefdesvlak een relatie hadden antwoordt u negatief en stelt u dat jullie gewoon vrienden waren (CGVS, p. 17, punt 210). Het CGVS kan uit deze (onsamenhangende) verklaringen niet afleiden dat u iets anders dan een vriendschappelijke relatie zou gehad hebben met F. Dat u aanvankelijk verklaart dat ze uw eerste liefde was en dat u een relatie had met haar valt moeilijk te rijmen met uw latere verklaringen.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou de familie van F. een klacht tegen u hebben ingediend. Zo is het opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart enkel “aan te nemen” dat haar familie een klacht tegen u indiende (CGVS, p. 11, punt 128). Later verklaart u “gehoord te hebben” dat er een

rechtszaak tegen u is aangespannen, u zou "misschien" bij verstek zijn veroordeeld (CGVS, p. 13, punt 153). Gevraagd hoe u weet dat er een rechtszaak tegen u werd aangespannen verklaart u dat via via te hebben vernomen (CGVS, p. 13, punt 155). Gevraagd heel concreet en specifiek te vertellen hoe u het te weten kwam dat er een rechtszaak tegen u liep antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 13, punt 156) om uiteindelijk te stellen dat het uw moeder was die het u vertelde (CGVS, p. 13, punt 158). Nog later stelt u dat jullie door het omkopen van een ambtenaar te weten zijn gekomen dat er een klacht tegen u was ingediend (CGVS, p. 19, punt 223-224). Bovenstaand geheel aan verklaringen is dermate onsamenhangend dat het vragen doet rijzen. Daarnaast is het opvallend dat u verklaart geen bewijzen te hebben van het gegeven (CGVS, p. 13, punt 159) maar enkele weken later toch foto's van het bewijs aan het CGVS bezorgt (doc. 4). Los van dit alles is voorts opvallend dat iemand een rechtszaak voor poging tot verkrachting van een minderjarige (CGVS, p. 16, punt 193) zou aanspannen tegen een kind van 9 à 13 jaar (zie boven). Hierover verklaart u echter dat kinderen in Egypte als volwassen worden beschouwd (CGVS, p. 16, punt 194). Een blote bewering. Dat een dergelijke klacht tegen u zou worden ingediend is des te opvallender gezien de familie in kwestie haar zin (CGVS, p. 11, punt 126) al zou gekregen hebben: u had het land verlaten. U legt het document in kwestie uiteindelijk dus ook neer bij het CGVS (doc. 4). Het betreft foto's van een handgeschreven en rudimentair samengesteld document dat volgens uw verklaringen per omkoping verkregen werd (CGVS, p. 19, punt 223). De authenticiteit is onmogelijk vast te stellen. Het document is op zich sowieso niet in staat uw ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Documenten kunnen, binnen een asielprocedure, enkel dienen om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Daarvan is hier geen sprake.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u naar een school ging waar zowel christenen als moslims samen les volgden (CGVS, p. 15, punt 178). Dat een familie die zijn kind naar die school stuurt zo ver zou gaan als u met de dood te bedreigen (CGVS, p. 14, punt 171) en het land uit te willen (zie hoger) omdat u met het meisje wandelde, praatte en at (zie hoger) is weinig aannemelijk. Zeer waarschijnlijk zou een familie die het zo problematisch vindt dat hun dochter met een christen zou interageren ook aan hun eigen kind duidelijk maken dat ze dat niet willen. Daarover zegt u dat de ouders van het meisje daar geen tijd voor hadden (CGVS, p. 18, punt 211). Hetgeen geen overtuigende verklaring is en dewelke trouwens ander gedrag gesteld door de familie (hoger en lager beschreven) moeilijk te vatten maakt. Hoewel het dus een gemengde school was hebt u overigens ook geen weet van soortgelijke problemen tussen andere families (CGVS, p. 15, punt 179) hetgeen ook vragen oproept.

Het CGVS dient ook op te merken dat uw problemen zich, afhankelijk van uw tegenstrijdige verklaringen over uw leeftijd op het moment dat u in Egypte problemen kende, vijftien à negentien jaar geleden afspeelden. Gevraagd waarom uw probleem bij terugkeer nog actueel zou zijn stelt u men u het leven zou zuur maken omdat u in Europa gewoond hebt, geld gespaard hebt en een vrouw en kinderen hebt (CGVS, p. 18, punt 212). Die verklaring is naast de kwestie en legt geenszins uit waarom de familie van F. u na al die tijd nog zou vervolgen. Of u na al die jaren, en na het zich fysiek te hebben ontwikkeld van jongen tot volwassen man, überhaupt nog herkend zou kunnen worden is ook maar de vraag. Ook hierover bevraagd antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 18, punt 213). Het CGVS betwijfelt ten zeerste of uw vermeende actoren van vervolging u na al die jaren nog steeds zouden herkennen, herinneren en viseren.

Tot slot legt u tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet nog informatie te hebben over F. Op de DVZ verklaart u dat F. ondertussen getrouwd is en kinderen heeft (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter niets over F. te weten (CGVS, p. 17, punt 206-207). Geconfronteerd met uw uitspraken vanop de DVZ legt u twee nieuwe tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaart u dat u op de DVZ bedoelde dat het zou kunnen dat zij getrouwd is en kinderen heeft. Meteen daarna beweert u dat u op de DVZ bedoelde dat u kinderen hebt en getrouwd bent (CGVS, p. 18, punt 208). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van informatie over F. roept vragen op."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Het louter herhalen dat verzoeker en F. jong waren, doet op generlei wijze afbreuk aan voormelde pertinente overwegingen waaruit genoegzaam en afdoende blijkt dat het gegeven dat verzoeker en F. zo jong waren op het moment van de problemen de geloofwaardigheid ondermijnt van de voorgehouden problemen. Hiermee doet verzoeker verder ook geen afbreuk aan de overige pertinente overwegingen van de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven. Daarnaast benadrukt de Raad dat verzoeker tijdens de administratieve procedure enkel foto's van zijn veroordeling neerlegde, en niet foto's enerzijds en gerechtsdocumenten anderzijds zoals hij in het verzoekschrift evenwel voorhoudt. Voorts dient te worden onderstreept dat het aan de commissaris-generaal en aan de Raad toekomt om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten. De commissaris-generaal was, gelet op voormelde pertinente overwegingen, terecht van mening dat er voldoende elementen voorhanden zijn die vraagtekens plaatsen bij de authenticiteit van de betreffende documenten, zonder dat de inhoud ervan in overweging dient te worden genomen. In deze kan nog worden benadrukt dat het eigenaardig overkomt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen bewijzen had in dit

verband en vervolgens enkele weken later met de kwetsieve foto's op de proppen kwam. De Raad is van oordeel, in het kader van een globale geloofwaardigheidsbeoordeling, dat de betreffende foto's de ongeloofwaardigheid van de geopperde problemen met de familie van F., die genoegzaam blijkt uit het geheel van de daartoe opgegeven redenen in de bestreden beslissing, niet vermogen om te buigen.

2.3.6.5. Vervolgens kan uit het loutere gegeven dat hij christen is geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid in hoofde van verzoeker. In de aanvullende nota van de verwerende partij d.d. 11 februari 2025 wordt – op basis van recente informatie – het volgende gesteld inzake de algemene situatie van christenen in Egypte:

“Uit een grondige analyse van de actuele situatie van christenen in Egypte, blijkt dat hoewel het recht op vrijheid van godsdienst is opgenomen in de grondwet en de Egyptische regering stappen heeft ondernomen om religieuze tolerantie en de co-existentie tussen religies te bevorderen, christenen nog steeds te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen van zowel overheids- als niet-overheidsactoren. Zo zijn christenen in sommige situaties nog steeds onderworpen aan islamitische wetten, dewelke aanzienlijk verschillen van de christelijke religieuze tradities, en kunnen zij problemen ondervinden op de arbeidsmarkt en bij het zoeken naar huisvesting.

Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat christenen geconfronteerd kunnen worden met geweldsincidenten - doorgaans door gewapende groeperingen of burgers -, maar dat het aantal gerapporteerde aanvallen door radicale islamisten en antichristelijke “mobs” de laatste tien jaar is gedaald en er sinds 2018 geen grootschalige terreuraanval tegen christenen meer heeft plaatsgevonden. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, het bekeren tot het christendom, proselitisme, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de islam, kunnen aanleiding geven tot geweld. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt evenwel bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak zou worden voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt.

Hoewel het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precaire situatie waarin christenen in Egypte zich kunnen bevinden, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat het loutere feit christen te zijn voldoende is om te besluiten dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoekende partij haar vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Verzoekende partij blijft hier om de redenen zoals uiteengezet in de bestreden beslissing in gebreke.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog het volgende gesteld:

“U geeft aan koptisch christen te zijn (CGVS, p. 4, punt 22) en haalt uw geloof ook aan als asielmotief (CGVS, p. 11, punt 129). U haalt echter geen geloofwaardige concrete elementen aan waaruit blijkt dat u omwille van uw geloof vervolging dient te vrezen. U komt niet verder dan het verwijzen naar gebeurtenissen waarbij u niet rechtstreeks betrokken bent (CGVS, p. 8, punt 96; p. 11, punt 135; p. 13-14, punt 162-163 en doc. video's op USB-drive). Uw problemen met de familie van F. – u ent ook deze op religieuze gronden – werden ongeloofwaardig bevonden (zie hoger).

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.”

Uit het voorgaande volgt dat uit algemene informatie blijkt dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om aanleiding te geven tot internationale bescherming en dat verzoeker geen

geloofwaardige concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij omwille van zijn geloof vervolging dient te vrezende.

In het verzoekschrift oppert verzoeker dat hij al lang niet meer in zijn land van herkomst is geweest, waardoor het moeilijk is om recente en concrete voorbeelden aan te geven waaruit blijkt dat hij als koptische christen vervolgd of gediscrimineerd zou worden bij terugkeer. De Raad oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt, eventueel aan de hand van algemene informatie, dat Egyptische christenen die enige tijd buiten hun land van herkomst verbleven meer vervolgd of gediscrimineerd worden. Ook in dergelijk geval moeten er concrete elementen worden aangereikt waaruit blijkt dat Egyptische kopten persoonlijk een vrees voor vervolging dienen te koesteren bij terugkeer. Het feit dat verzoeker reeds lang niet in Egypte is geweest, neemt niet weg dat hij geen dergelijke concrete en ongeloofwaardige elementen aanreikt.

2.3.6.6. Bovendien kan ook uit verzoekers bewering, dat hij zijn verplichte legerdienst heeft ontdoken, geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

In deze kan worden gewezen op het feit dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet wist op welke leeftijd mannen in Egypte hun legerdienst moeten uitoefenen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, punt 139) en dat zijn moeder zijn oproepingsbrief zou verloren zijn (*ibid.*, punt 118 en 144). Deze elementen doen reeds twijfelen aan verzoekers vermeende vrees in dit verband.

Nog daargelaten deze vaststelling, stipt de Raad aan dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria, bepaald bij artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanvaard worden als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld. *In casu* is dit geenszins het geval.

In dit opzicht wordt niet ontkend dat het ontlopen van de dienstplicht kan leiden tot een (gevangenis)straf, zoals ook moet blijken uit stuk 4 bij het verzoekschrift. Verzoeker laat echter na aan te tonen dat hij zich (daardoor) in één van de voormelde gevallen bevindt, waardoor hem in dit verband geen internationale bescherming kan worden toegekend.

2.3.6.7. Voorts wordt in de bestreden beslissing naar recht het volgende overwogen:

“Voorts, waar u aanhaalt dat uw oom en zijn vrouw vergiftigd werden (CGVS, p. 5, punt 49 en p. 11, punt 130), stelt het CGVS vast dat u niet weet wie de dader is en wat zijn motief was (CGVS, p. 11, punt 131). Dat het misschien een manier was van de familie van F. om wraak op u te nemen (CGVS, p. 11-12, punt 134-136) houdt geen steek daar uw problemen met de familie van F. ongeloofwaardig zijn (zie hoger). Er kan

aan de beweerde vergiftiging van uw oom en zijn vrouw in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gekoppeld worden.

[...]

Inzake uw bewering dat men u bij terugkeer naar Egypte omwille van de heersende mentaliteit het leven zou zuur maken omdat u in Europa gewoond hebt, geld gespaard hebt en een vrouw en kinderen hebt, brengt u evenmin concrete elementen aan waaruit kan blijken dat u om deze redenen in een situatie zou terecht komen die oploopt tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op nationale bescherming (CGVS, p. 18, punt 212)."

Te dezen betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat hij niet kan bewijzen wie achter de vergiftiging zit, doch enkel vermoedens kan uiten dat dit de familie van F. was. De Raad oordeelt dat verzoeker hiermee geenszins vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente overweging dat zijn vermeende problemen met de familie van F. niet geloofwaardig zijn en dat hij voor het overige niet weet wie achter de vergiftiging zit, waardoor aan deze vergiftiging in zijn hoofde geen nood aan internationale bescherming gekoppeld kan worden.

Voor het overige laat verzoeker deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen volledig onverlet, zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.8. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem (of zijn partner in het kader van haar verzoek om internationale bescherming) in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.6.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Egypte.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij voor zijn vertrek in Egypte zou hebben gekend.

2.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In dit verband wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij d.d. 11 februari 2025, op basis van recente algemene informatie, op goede gronden het volgende geoordeeld:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 7 oktober 2024) blijkt dat Egypte in het verleden te maken kreeg met twee grotere golven van geweld: enerzijds de terreuraanslagen op het vasteland, en anderzijds een jihadistische insurrectie in Noord-Sinaï.

Verschillende “historische” terreurorganisaties die in het verleden aanslagen hebben gepleegd op het Egyptische vasteland, zoals Gama’a al-Islamiyya, Hassm, Leewa al-Thawra en Al-Mourabitoune, blijken heden niet meer actief te zijn en geen operationele activiteiten te ontplooiën. De Egyptische politie en veiligheidsdiensten zijn er immers in geslaagd een aanzienlijk aantal terroristische cellen te ontmantelen, in die mate dat het geweld op het Egyptische vasteland op een historisch laag niveau is teruggevallen.

Ongeveer tien jaar lang, van 2011 tot 2021, werd Noord-Sinaï geteisterd door een insurrectie van de terreurgroep Wilayet Sinaï, jihadistische rebellen die zich vanaf 2014 affilieerden met de terreurgroep van de Islamitische Staat. Een combinatie van een doorgedreven counterinsurgency-strategie door het leger, allianties met lokale tribale militieën, en in het laatste stadium van het conflict, het nemen van amnestiemaatregelen, heeft het Egyptische regime echter in staat gesteld om de activiteiten van Wilayet Sinaï in het gebied vrijwel volledig te elimineren. Vanaf 2021 begon Wilayet Sinaï uiteen te vallen, waarna de voornaamste leider van Wilayet Sinaï, Abu Hamza al-Qadi, zich in het najaar van 2021 overgaf aan de Egyptische veiligheidsdiensten. In februari 2023 verklaarde president Sisi dat het terrorisme in Sinaï verslagen was en het conflict daarmee beëindigd.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau sinds de laatste jaren, voornamelijk sinds het najaar van 2023, zowel in Noord-Sinaï als in de rest van Egypte, significant gedaald is. Heden is het geweld tegen de burgerbevolking bijna tot nul herleid en worden er nog nauwelijks terroristische incidenten opgetekend door ACLED. Wat betreft het actuele geweld, zijn er meldingen van hardhandig optreden van de politie en de veiligheidsdiensten tegen opposanten en sektarische incidenten gericht tegen de christelijke gemeenschap.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er in geheel Egypte actueel geen aanwijzingen zijn dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.4. Overigens gaf verzoeker in het tweede onderdeel van zijn enig middel aan zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De Raad is van oordeel dat, gelet op het voormelde, niet blijkt dat er in verzoekers hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het door verzoekers huidige partner bij de Raad ingestelde beroep, gekend onder het rolnummer RvV 325 067, werd verworpen bij arrest nr. 323 215 van 12 maart 2025.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich – met uitzondering van de eerste twaalf minuten van dit onderhoud – laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijfentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS